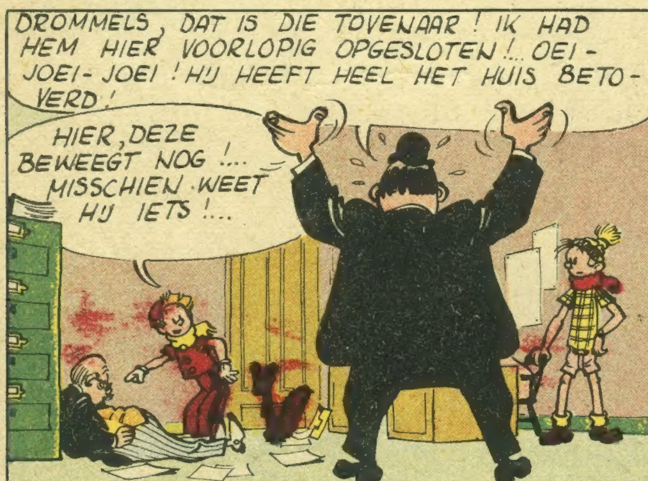

WEEKBLAD

ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 558. — 7 DECEMBER 1950. — 24 BLZ.

KIJK EENS !... DAAR.... EN DAAR OVERAL PADDESTOELEN !...

MAAR, DAT IS JUIST WAT IK ZOCHT !... GEUR VAN PADDESTOELEN ! EEN STERKE GEUR VAN PADDESTOELEN !

GEK IS DAT !... NA ELK VERSCHIJNSEL, GROEIEN OVERAL PADDESTOELEN !
BURGEMEESTER ! BURGEMEESTER !
WIJ WILLEN KLAARHEID !

BURGERS VAN ROMMELGEM ! BLIJFT KALM ! DE TOVENAAR IS VERTROKKEN !... ROMMELGEM ZAL ZICH WAARDIG VERZETTEN TEGEN DE DUISTERE MACHTEN DIE... DAT... EN TEGEN DE PLAGEN... WAARVAN IK... WIJ... KORTOM !...

...ZODRA ONZE WAKKERE GENDARM WEER BIJ KENNIS IS ZAL IK UITGEBREIDE POLITIEMAATREGELEN NEMEN EN MORGEN ZAL VOOR ROMMELGEM EEN NIEUWE, GELUKKIGE EN VOORSPOEDIGE TOEKOMST AANBREKEN !
HATSJIE !

EVEN LATER...
JA, LATEN WIJ ZELF OPTREDEN ! WIJ MOETEN DE WAPENS OPNEMEN ! WIJ MOETEN DE OMGEVING "UITKAMMEN" ! EN DIE HEKSENMEESTER EEN KWAAD HALF UURTJE BEZORGEN !
HOLALA !... DAT WORDT ERNSTIG !...

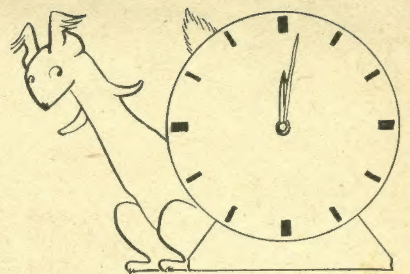

!
!
WIJ ZULLEN HEM KRIJGEN !
WIJ HEBBEN GENOEG VAN DIE TOVENAAR !
DOOD OF LEVEND !

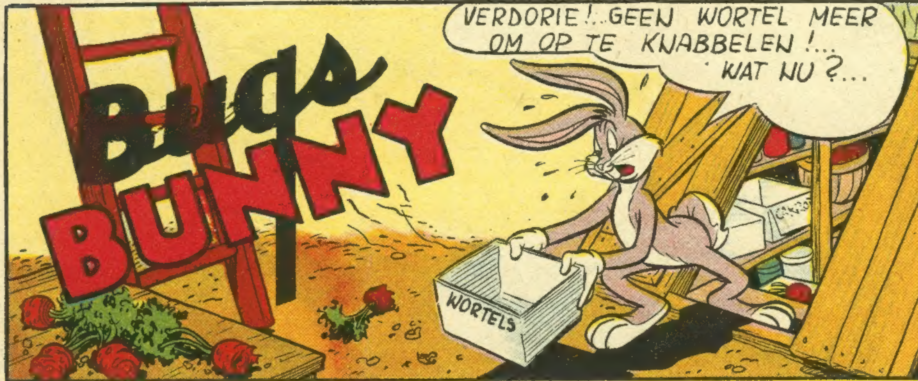

WIJ GAAN MEE, KWABBERNOOT !.. WIE WEET ?... ALS ZIJ HEM ONTDEKKEN KUNNEN WIJ MISSCHIEN EEN ONGELUK VOORKOMEN !

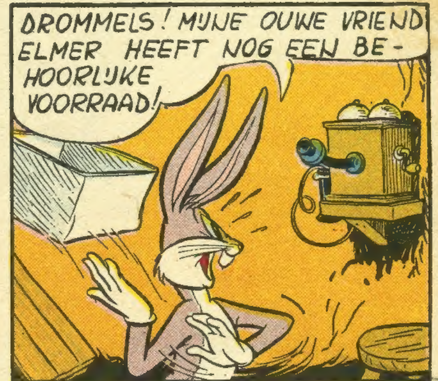
Jullie weten allemaal, dat een uur zestig minuten heeft. Op zekere dag was door de een of andere onbekende oorzaak een minuut zoek geraakt. Toen zat heel de wereld in een knoop. De mensen werkten allemaal 8 minuten minder per dag en de klokken en horloges werden vijf procent goedkoper vanwege die zoekgeraakte minuut.

Dat was nog niet alles ! Alle treinen vertrokken 1 minuut te vroeg en aangezien er altijd mensen zijn, die op het nippertje het station komen binnenhollen, kwamen zij 1 minuut te laat. De treinen waren natuurlijk foetsie !...

In één minuut kan veel gebeuren. Gewoonlijk noemen ze dat dan « Op het laatste nippertje ». Deze week staat in Robbedoes ook zo'n minuut waarin iets spannends gebeurde. Maar dat moeten jullie zelf maar lezen, want er was iets niet in orde met een straalvliegtuig, dat naar beneden wilde en niet kon en het toen toch maar deed ! Dat gebeurde allemaal « Op het laatste nippertje ».

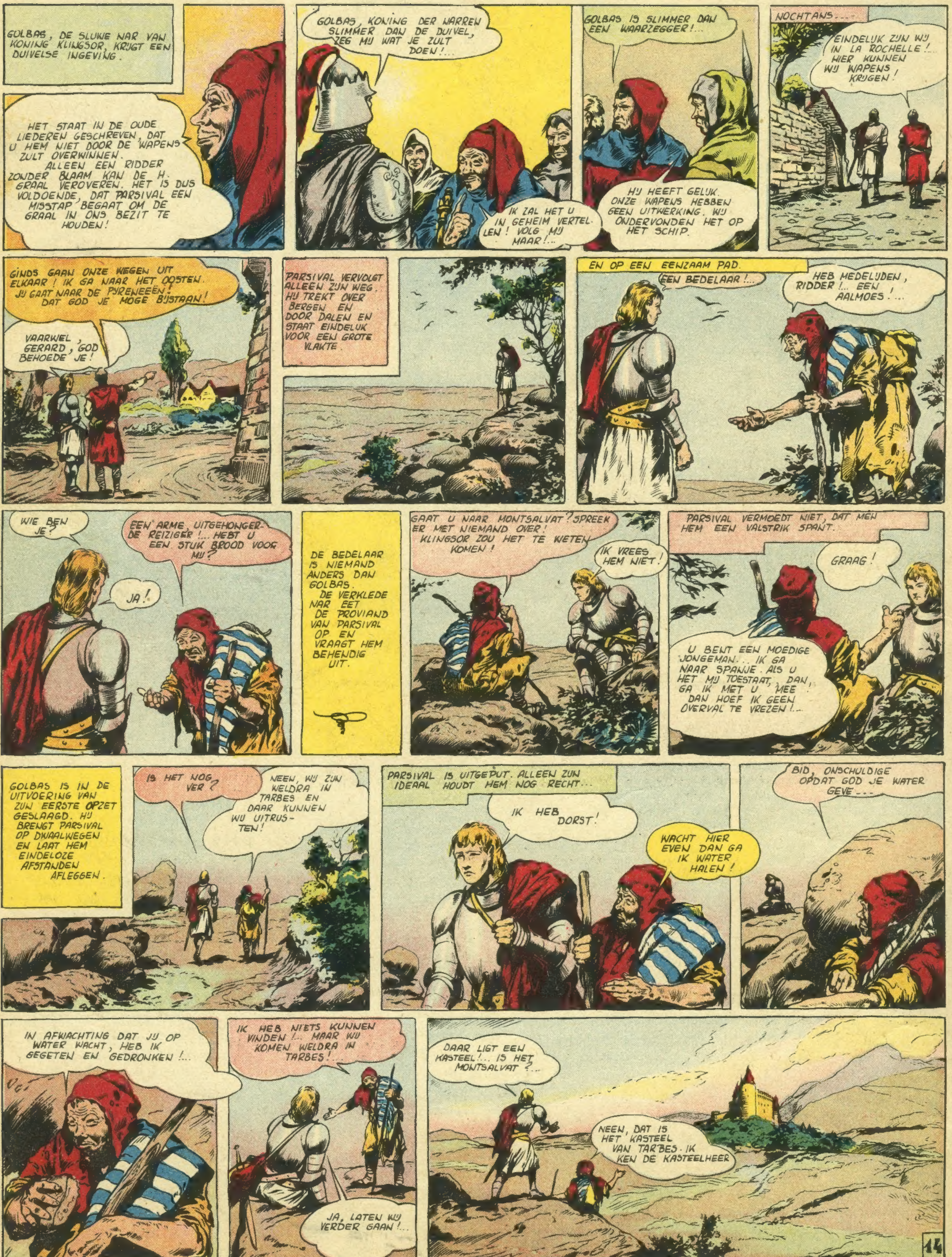

Ridder Parsival

Het geheimzinnige Eiland

(14)

KORTE SAMENVATTING. — Jack, z'n zusje Lucy-Ann en zijn papegaai Kiki, brengen hun laatste vacantiedagen door bij hun vriendjes Philip en Dinah Mannering, die bij hun oom en tante, Mr. en Mrs. Sullivan, wonen in een oud, tot puin vervallen kasteel bij de zee. De jongens nemen hun intrek in de torenkamer en maken zich vrolijk over Jo-Jo, de negerknecht, die 's nachts « dingen » ziet ronddwalen op zee. De jongens betrappen de neger, die van een nachtelijk tochtje op zee terugkomt. Ze worden goede vriendjes met een man, die in een hut aan de zee zijn intrek heeft genomen. Met hem maken ze een tochtje op zee. Ze zeilen om een bar eiland, dat bevolkt is met ontelbare vogels...

Hij gaf de kijker aan de opgewonden jongen terug. Diens groene ogen sprankelden van vreugde.

— Ik vermoed, dat het een gewone alk is, zei hij. De grote alk lijkt er veel op, weet je. Je wens was de vader van je gedachte, jongeman. Dat was geen grote alk, daar ben ik zeker van.

Maar Jack was er absoluut van overtuigd, dat het er wel een was. Hij kon het dier niet langer zien, maar toen zij het eiland verlieten, zat de jongen nog lang achterom te kijken. Daar was een grote alk. Hij was er zeker van, dat hij er een gezien had. Hoe kon Bill nu zeggen, dat het een gewone alk was ?

— Bill, Bill, ga asjeblief terug, bedelde Jack, nauwelijks in staat om zichzelf in te houden. Ik weet, dat het een alk was, een echte grote alk. Ik zag hem ineens. Stel je voor, wat zullen de mensen er wel van zeggen, als ze horen, dat ik een grote alk gevonden heb ! Een vogel, die al eeuwenlang uitgestorven moet zijn !

— De mensen zouden er helemaal niet veel van zeggen, zei Bill Smugs droog. Alleen een paar vogelliefhebbers zouden verrukt zijn. Kalmeer een beetje, jongen. Ik geloof werkelijk niet, dat het een grote alk geweest is.

Jack kon niet tot bedaren komen. Hij zat met schitterende ogen te kijken, zijn ogen gloeiden, zijn gezicht was vuurrood, zijn haar wapperde in de wind. Kiki voelde zijn opwinding. Hij kwam naar beneden gevlogen en zette zich op z'n schouder en pikte in zijn oor om de aandacht te trekken.

— Het was een grote alk ! hield hij vol.

Lucy-Ann glipte op de plaats naast hem en streelde zachtjes zijn arm. Zij was er ook zeker van, dat het een grote alk was — in ieder geval wilde zij de blijdschap van haar broer niet bederven door te

zeggen, dat het er geen was. Dinah en Philip geloofden het niet

Zij aten hun boterhammen op kalmer water. Het zeil was gestreken en de boot schommelde, waar ze wilde. Jack kon geen stukje door zijn keel krijgen, maar zijn thee wilde hij wel hebben. Lucy-Ann, die na haar zeeziekte honger had, kreeg het deel van Jack. De anderen genoten ook van de boterhammen. Het was een heerlijke middag.

— Mogen wij nu ook eens alleen met uw boot uit, zoals u beloofd hebt ? vroeg Jack plotseling.

Bill Smugs keek hem scherp aan.

— Alleen als jullie beloven, dat je niet te ver in zee gaat, zei hij. En er niet van door gaat om een grote alk te zoeken of naar het Geheimzinnige Eiland zeilt.

Daar dit wel Jacks plan geweest was, kreeg hij een dieprode kleur.

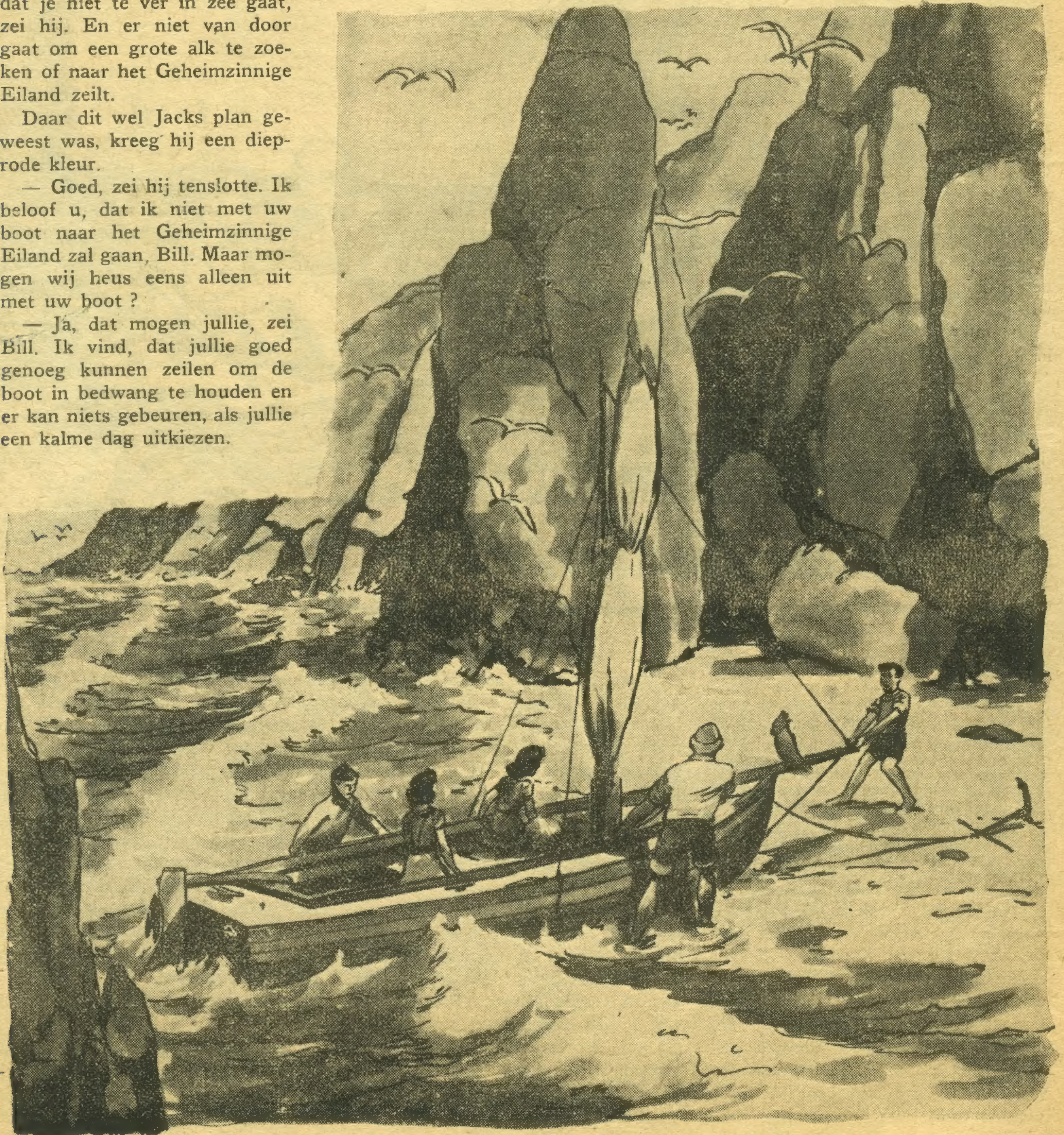
— Goed, zei hij tenslotte. Ik beloof u, dat ik niet met uw boot naar het Geheimzinnige Eiland zal gaan, Bill. Maar mogen wij heus eens alleen uit met uw boot ?

— Ja, dat mogen jullie, zei Bill. Ik vind, dat jullie goed genoeg kunnen zeilen om de boot in bedwang te houden en er kan niets gebeuren, als jullie een kalme dag uitkiezen.

Jack keek vergenoegd. Er kwam een dromerige uitdrukking op zijn gezicht. Hij wist, wat hij ermee bedoelde. Hij zou zijn woord tegenover Bill Smugs houden. Hij zou niet in Bills boot naar het Geheimzinnige Eiland gaan, maar in die van een ander Hij zou proberen om heel goed te leren zeilen en roeien in de boot van Bill en zodra hij er zeker van was, dat hij de kunst volkomen machtig was, zou hij Jo-Jo's boot lenen om naar het eiland te gaan.

Het was een stoutmoedig plan, maar Jack was zo vol van de gedachte, een grote alk te ontdekken, terwijl iedereen dacht, dat deze vogelsoort uitgestorven was, dat hij alles wilde wagen om een keer op dit eiland te kunnen komen. Hij was er zeker van, dat hij de ingang van de kring rotsen zou vinden. Hij zou het zeil naar beneden halen, als hij dicht in de buurt kwam en het laatste eind roeien. Jo-Jo's boot was groot en zwaar, maar Jack dacht, dat hij haar wel hanteren kon.

Hij zei niets tegen de anderen zolang Bill bij hen was. Bill mocht het niet weten. Hij was heel aardig, vriendelijk en goed, maar hij was een volwassen man en volwassenen

De jongens sprongen uit de boot en trokken haar op het strand.

houden kinderen altijd tegen, als ze iets willen wagen. Dus Jack zat stil in de schommelende boot en dacht over zijn stout plan na. Hij hoorde het geplaag en de grappen van de anderen niet eens.

— Hij is op het Geheimzinnige Eiland om zijn grote alk te vangen, zei Dinah lachend.

— Arme Jack. Die vogel heeft hem zelfs zijn eetlust ontnomen, plaagde Philip.

— Word eens wakker, zei Bill. Kun je niet wat gezelliger zijn ?

Toen ze hun boterhammen op hadden, besloten ze terug te roeien. Bill dacht, dat het goed voor hen zou zijn om wat beweging te nemen. Hij zette hen aan de riemen. Jack roeide als een wilde. Hij beschouwde het als een oefening.

— Daar zijn we weer, zei Bill, toen ze bij de kust aankwamen.

De jongens sprongen uit de boot en trokken haar op het strand. De meisjes namen de thermosfles mee. Bill hielp mee om de boot op haar plaats vast te leggen.

— Het was een fijne tocht, hé ? zei hij. Komen jullie morgen weer ? Maar jullie mogen de boot niet zonder mijn toestemming te water laten.

— Dank u ! Dank u ! riepen de kinderen.

Kiki riep hen na :

— Dank u ! Dank u ! Dank u !

— Stil ! zei Jack met een lach.

Maar Kiki zong gedurende heel de terugweg :

— Dank u ! Dank u ! Dank u !

— Hebben jullie een prettige middag gehad ? vroeg tante Polly, toen ze binnen kwamen.

— Heerlijk, zei Dinah. Is uw hoofdpijn wat over, tante ?

— Niet veel, zei de arme vrouw, die er moe en bleek uitzag. Ik denk, dat ik vanavond maar eens vroeg naar bed ga. Wil jij voor mij het avondeten bij oom brengen, Dinah?

— Ja, dat zal ik doen, zei Dinah, die het helemaal niet graag deed.

Ze was bang voor haar geleerde en eigenaardige oom.

Jo-Jo kwam op dat ogenblik binnen en keek naar de vier kinderen.

— Waar jullie vanmorgen geweest zijn, nadat jullie in de grotten gegaan zijn ?

— Wij zijn langs boven naar huis gegaan, zei Philip met een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht, waar Jo-Jo woedend om werd. Heb je ons niet gezien ? En nu komen we juist van een picknick thuis, lieve Jo-Jo. Waarom wil je dat alles weten ? Wou je soms graag met ons meegaan ?

(Wordt vervolgd.)

Wij zijn ons clublokaal kwijt. Daar zijn we niet zo heel rouwig om, want het was toch erg koud onder die brug. Toch zouden we wel volgehouden hebben en we hadden zelfs het plan opgevat, afbraakmateriaal te kopen en beschotten op te trekken, toen er een kink in de kabel kwam.

Verleden Donderdag nu zaten we bij elkaar en het ging er tamelijk warm toe. We waren namelijk aan het beslissen over het lot der afwezigen. Marcel, Roger en Walter hadden zich die dag niet laten zien. Walter had mij van tevoren gewaarschuwd en dat was dus helemaal in orde, maar Roger en Walter werden volledig schuldig bevonden. Dat was nu al de derde maal in twee maanden tijds. Dit was des te erger omdat we hen nodig hadden voor het instuderen van een toneelstukje, dat we samen geschreven hebben en dat negen rollen telt. Ik wees er op, dat stiptheid een hoofddeugd van de echte Robbedoesrakkers moet zijn en dat we Roger en Marcel voor de keus moesten stellen : ofwel de vergaderingen regelmatig bijwonen, ofwel zich terugtrekken uit onze plaatselijke Robbedoesclub.

« De Eensgezinden » betuigden luidruchtig hun instemming. En juist op dat ogenblik verscheen de veldwachter. Al hadden we geen misdaden op ons geweten, toch schrokken we ervan.

Maar de veldwachter was heel vriendelijk. Hij had niet graag, dat we daar onder de brug bleven nestelen, zei hij. Het was er te gevaarlijk, zo dicht bij het water. Wij moesten dus zorgen, dat we een ander lokaal vonden.

— Ik weet, dat jullie flinke jongens bent, troostte hij ons. Jullie vinden wel een oplossing.

Daar zaten we dan met de gebakken peren. Wij moesten ons boeltje opruimen. Anderzijds gaven we toe, dat de veldwachter gelijk had. Daar onder de brug was het geen ideaal lokaal.

Het zal nog een hele geschiedenis worden om een betere vergaderplaats te ontdekken.

TOON.

OPROEPEN

Alle rakkers van Bree en omstreken worden vriendelijk uitgenodigd om tot de plaatselijke Robbedoesclub toe te treden. Zich melden bij Gerard Vandermeulen, Kanaallaan 18, Bree. Vergaderingen Donderdags om 5 u.

Rakker Jules Mommens, Bijlokstraat 15 A, Herent, zal nieuwe leden voor zijn Robbedoes Toeristenclub hartelijk welkom heten.

Rakker Paul De Poorter, Kestelstraat 18, Aalter, heeft besloten, een plaatselijke Robbedoesclub te stichten. Doel : knollenkweek. Wie doet nog mee ?

Rakker Alfons De Bruyne, Kerkstraat 108, Stekene, is van plan een ruilclub te stichten. Liefhebbers gaan zo gauw mogelijk naar hem toe.

Rakkers uit het Gentse, die in een plaatselijke Robbedoesclub wensen opgenomen te worden, kunnen zich aansluiten bij « De Artevelden » van Marcel Malot, Admiraalstraat 29, Destelbergen. Bezoeken elke dag na zes uur.

VRAGENBUS

M. M., Destelbergen. — Dat vraagstukje is vroeger al in « Robbedoes » verschenen. - Je schuilnaam mag je zelf op je lidkaart veranderen.

Th. G., Nederokkerzeel. — Je lange brief heeft me veel genoegen gedaan. Dat je vroeger al, toen je nog geen lid was van de Robbedoesclub, de sleutel van het geheimschrift ontdekt had, zou je tot eer strekken, als je niet naar de lidkaart van je zuster had gekeken. Nu je Robbedoesrakker bent, zal je zoiets zeker niet meer doen, hé ?

Witte Arend, Tuurs. — Een plaatselijke Robbedoesclub mag zich om het even wat tot doel stellen, maar het mag natuurlijk niet strijdig zijn met de erewet. Als je postzegels verzamelt, mag je in je dorp gerust enkele postzegelverzamelaars bij elkaar zoeken en samen een club stichten.

Tarzan, Oudenaarde. — Het bedrag voor de etiketten mag je in postzegels bij je vraag insluiten.

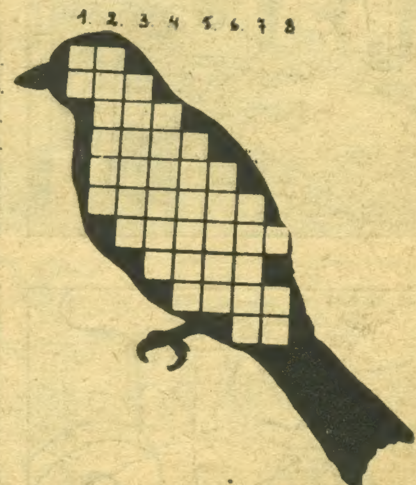
Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1. Vorm van eten. — 2. Zeevis. — 3. Loofboom, iep. — Schone, welriekende bloem. — 5. Vervoermiddel. — 6. Broeikassen. — 7. Nastaren. — 8. Chinees oorlogs- of koopvaardijschip. — 9. Mondstopsel om iemand het spreken te beletten, balletje papier. — 10. Ronde spier aan een mast.

VERTIKAAL

1. Slede. — 2. Fakkel, flambouw. — 3. Glimmen, glanzen, lichten, flikkeren. — 4. Poel. — 5. Dikke, klerige, zoete vloeistof, stroop. — 6. Inboorling uit Congo. — 7. Heer (Spaans). — 8. Vader.

OPLOSSING VAN HET VORIG RAADSEL

Horizontaal : 1. Iep. — 2. Krent. — 3. Oneer. — 4. Indult. — 5. Si, Mg. — 6. Ego. — 7. Nieuws. — 8. Ink. — 9. Steeds. — 10. At. — 11. Romer. — 12. Omroeper. — 13. Teolin, Eb. — 14. No, Leuter. — 15. El, Grauwen. — 16. Kaal, An. — 17. Mikado. — 18. Slager. — 19. Ai.

Vertikaal : 1. Is. — 2. Ironie, Kus. — 3. Eend, Eer, Ea. — 4. Pneumonie, Oot, Lama. — 5. Telg, Indammen, Liga. — 6. Rt, Eksteroog, Kei. — 7. Rol, Raar. — 8. Eiland. — 9. Si, Pneu. — 10. Uwe. — 11. Rete. — 12. Ben.

de BAARD en de KALE

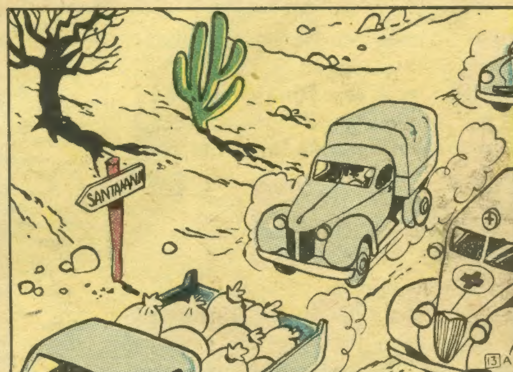

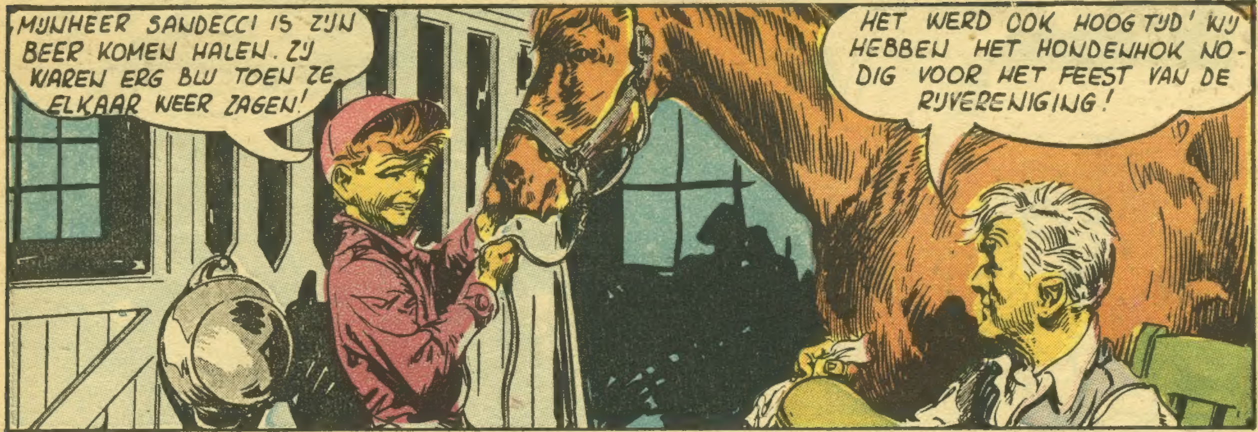

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

6-11

SNUFFELTJE VERTELT...

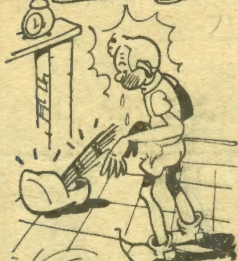

Ja, rakkers, volgende week is het weer St. Nicolaas ! Vol verwachting, klopt ons hart : wie de koek krijgt, wie de gard !

Wij hopen allen op de koek ! Wie is de booswicht, die beslist een « gard » in zijn schoen moet verwachten ? De goede Sint is nu overal op ronde en Zondagnacht komt hij in het Robbedoeshuis...

Maar... waarom brengt hij steeds koek ? ? Daar gaan we nu eens wat over vertellen !

Jullie kennen — of misschien ook niet — de mooie legende met de graanschepen ? Ik vertelde die vroeger al. Sint Nicolaas, de heilige bisschop, beleefde in zijn landstreek Lycië een grote hongersnood. Het werd al te bar. En dat, terwijl er schepen met graan in de haven lagen ! Maar die waren dan ook voor een andere streek bestemd. Sint Nicolaas verzekerde plechtig aan de schippers, dat ze niets te kort zouden hebben bij hun aankomst, als ze van ieder schip enkele schepels graan achterlieten. De schippers lieten zich overhalen en... alles gebeurde, zoals de heilige man gezegd had. Het is natuurlijk maar een legende, maar aan deze legende dankt ons Sinterklaasgebak zijn ontstaan.

SPECULAAS... is wel het Sinterklaasgebak bij uitstek ! De naam zegt trouwens : Speculaas zou afgeleid zijn van « **episcopus speculator** », wat betekent, « de toeziende bisschop » en doelt op de goede Sint, die ons beschermt.

Er zou over deze speculaas alleen al heel wat geschreven kunnen worden ! Over de samenstelling, maar vooral over de vorm ! Het klinkt een beetje gek, maar ons Sinterklaasgebak is... veel ouder dan Sint Nicolaas zelf ! ! Hoe dat mogelijk is ? Wel, toen de eerste geloofspredikers bij ons aanlandden, vonden zij hier tal van oeroude gebruiken en tradities, die zo maar niet ineens afgeschaft konden worden. Paus Gregorius I († 604) vroeg aan de geloofspredikers zelfs te behouden wat maar enigszins behouden kon blijven. De heidense tempels en offerplaatsen mochten blijven bestaan en zelfs door de christenen gebruikt worden, als er verder de ware God in vereerd werd. Zo bleven tal van heidense gebruiken bestaan, maar die verchristelijkt werden. Zo ging het ook met ons Sinterklaasgebak, dat evenals het Sint Hubertusbrood, St. Agathabrood, enz... een verchristelijkte vorm is van het oude offerbrood der Germanen. Heel de Sinterklaasviering is trouwens een oeroud Germaans feest, het voorfeest der winterzonnewende, met spijsoffers voor de « Wilde Jacht » van geesten en zielen. Het gereedzetten van de klomp was voor de « Schimmelruiter ».

De gaven voor de « dwalende geesten » bestemde men later voor het huispersoneel en de kinderen. Toen reeds was het zoet gebak. Toen onze voorouders met de eerste missionarissen in aanraking kwamen, leerden ze Sinterklaas kennen. Het was niet langer de Schimmelruiter maar de goede Sint, die in die wonderlijke nacht van huis tot huis trok.

Na de kersting onzer voorvaderen bleef er nog heel wat bijgeloof bestaan. In Augsburg werd nog lang een soort « Klausenbrot » vervaardigd, dat gebakken werd in het woud, waar Wodan en zijn geesten woonden, zodat die er een wonderdoende, genezende kracht konden « inbakken ». De H. Eligius (588-659) moest in zijn preken hardhandig optreden tegen het vervaardigen van deegfiguren, die allemaal afbeeldingen waren van Germaanse afgoden. Er waren tal van heidense vormen, die er nooit helemaal zijn uitgegaan, maar waar wij de betekenis niet meer van vatten. De « spinwijven », die de spinnende Holda (godin van de dood) voorstellen. Herten, paarden en andere dieren, die de verboden offerdieren voorstellen, en in deze vorm heimelijk weer werden binnengesmokkeld.

Weldra kwamen echter andere gebakvormen in de mode. Daar Sinterklaas ook de patroon is der trouwlustigen werden er « vrijers » en « vrijsters » in koekedeeg gebakken ! Ook kerken, harten, en de beeltenis van de goede Sint zelf. In vroeger tijden werd de speculaas veel harder gebakken dan nu. Daarom kon men er ook veel duidelijker figuren in uitbeelden. Nu moet er voor onze « bedorven » smaak veel meer boter in het deeg zijn, waardoor het namelijk ook veel zachter wordt.

In vroeger tijden werd dit gebak mooi verguld, soms met zuiver goud ! Dat weten wij uit « De Familie Kegge » van Hildebrand !

De soms wondermooie houten gebakvormen werden 's winters door de bakkers zelf gesneden, maar ook door schaapherders of door rondtrekkende houtsnijders.

Behalve speculaas was en is er nog ander Sinterklaasgebak. Vooreerst amandelbrood, dat hetzelfde moet zijn als onze marsepein. Deze naam wijst ook op een heidense, ditmaal Romeinse oorsprong : « **Marci panis** » : het brood van Mars, de oorlogsgod ! Vooral harten werden in dit dure en fijne gebak vervaardigd. Aan de uitverkorene van je hart een groot marsepeinen hart sturen, opgesmukt met duifjes, engeltjes, enz... met daarbij een flinke, vergulde vrijer in speculaas was de « zoetste » liefdesverklaring uit vroeger tijden !

Er waren verder nog de « hijlikmakers » (letterlijk : huwelijksmakers) : gebak, dat ook onder trouwlustigen geschonken werd en waarvan de naam later verbasterd werd tot « heiligmakers ».

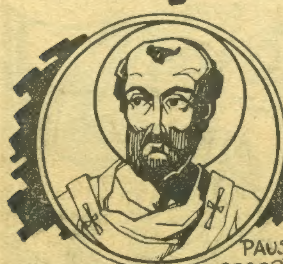
Dan was er nog de « duivekater » (kater die eertijds ter bezwering aan de duivel geofferd werd), die we zien kunnen, samen met ander Sinterklaasgebak op het bekende schilderijtje van Jan Steen : « Sinterklaasmorgen ».

De lekkere boterletters zijn ook oorspronkelijk een Sinterklaasgebak, evenals de « taai-taai », dat... een hele taaie koek is (denk maar aan Dinantse koek).

Heel de rijke gouden eeuw moet voor de Hollanders één aaneenschakeling van zoetekoek geweest zijn, met het vrolijke Amsterdam als centrum. Daar (maar ook elders !) bakte men, buiten de reeds genoemde koeken : peperhuisjes vol suikererwten met kabeljauwsogen, boekende flensjes (met krenten en appelen opgevulde gebakjes), kruidkoek, anijs-, snipper-, sukade-, gerst-, krenten-, rozijnen-, mangel-, confijte-, stroop-, honing-, boter-, bagijnen- en fonteinkoeken ! ! Te veel om te vermelden en... ik ben al over mijn « rantsoen ». Daar is Sjarel de Zetter ! Een heerlijk Sinterklaasfeest, rakkers en tot volgende week !

MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN ! !

Je trouwe aartsrakker,
SNUFFELTJE.

Allerhand uit Wolgaland

We vervolgen ons overzicht van Russische vliegtuigen, waarvan reeds maatschetsen in « Robbedoes » zijn verschenen.

LAVOCHKIN LA-5

Een eenpersoonsjager met één 1540 P. K. sterke M-82 FNU motor. Houten constructie met dragende huid. Intrekbaar onderstel met staartwiel. De bewapening van dit vliegtuig bestaat uit twee 20 mm. kanonnen, boven de motor gemonteerd. Onder de vleugels kunnen vier bommen van 50 kilo meegevoerd worden. Spanwijdte 9,80 m. Lengte 8,46 m. Gewicht (cijfers niet bekend). Maximum snelheid 592 Km.-u. Kruissnelheid 400 Km.-u. Vliegbereik 640 Km.

LAVUCHKIN met hulp-raketten

Van dit toestel zijn tot op heden geen verdere gegevens beschikbaar. We veronderstellen echter, naar de maatschets te oordelen, dat het een LA-5 betreft, waarvan de startprestaties verbeterd werden door het gebruik van hulp-raketten.

TUPOLEV TU-70

Dit toestel is een viermotorig transportvliegtuig, ontwikkeld uit de zware viermotorige Russische bommenwerper, die op zijn beurt een copy is van de Amerikaanse B-29. De TU-70 lijkt dus enorm op dit bekende Amerikaanse bombardementsvliegtuig. Alleen de romp is iets verschillend. De bouw is natuurlijk geheel in metaal. Het onderstel van het neuswieltype is intrekbaar en heeft dubbele landingswielen aan elk been. De vier motoren zijn M-90 van 2.000 PK. startvermogen elk. De inrichting van het toestel vergt een bemanning van 5 koppen en biedt plaats voor 72 passagiers. Spanwijdte 34 m. Lengte 36,27 m. Hoogte 8,46 m. Gegevens betreffende gewicht of prestaties zijn niet beschikbaar.

PETLYAKOV PE-8

Dit is een ontwikkeling of verbetering van de door A. N. Tupolev ontworpen TB-7 zware bommenwerper. Het is een viermotorig toestel met intrekbaar onderstel. De TB-7 had vier lijnmotoren, terwijl de PE-8 vier stermotoren heeft. Het toestel is geheel in metaal gebouwd. De bewapening bestaat uit een geschutskoepel in de neus, een op de rug, een in de staart en een onder de twee binnenste motorgondels. Verder kan het toestel een bommenlading van ongeveer 3630 kilo meenemen. Afmetingen : Spanwijdte 40 m. Lengte 24,50 m. Totaal gewicht 22.250 kilo. Prestaties : Maximum snelheid 448 Km.-u. Vliegbereik 4000 Km. Al deze gegevens slaan op de uitvoering als TB-7.

In aansluiting op dit overzicht geven we hierbij een samenvatting van toestellen, waarvan we mogen veronderstellen, dat ze thans nog in Rusland gebruikt worden. In een volgend nummer geven we dan nog een overzicht van alle Russische vliegtuigen, die we kennen.

JACHTVLIEGTUIGEN. — Yak-9, Yak-15, Yak-17, Yak-21. Mig met hulpstraalaandrijving - Mig 9. LA-9, LA-straaljager, LA-proefstraalvliegtuig, LA-15.

BOMMENWERPERS. — Tu-70B, YER-2, IL-16, MTB-2.

HEFSCHROEFVLIEGTUIGEN. — Kamov Vertolet Bratuchin Omega en Omega II.

TRANSPORTVLIEGTUIGEN. — IL-12, IL-18, SCHE-2, KC-20.

OEFENVLIEGTUIGEN. — YAK-20.

AANVALSVLIEGTUIGEN. — IL-10 en PE-3.

VERBINDINGSVLIEGTUIGEN. — MIG « Utka » (Eend) en YAK-14.

Verder zijn er nog een aantal straalbommenwerpers en jagers in dienst of in aanbouw. Hiervan is echter weinig of niets bekend.

VRAGENBUS

CESSNA 120 7325 te Rotterdam. — Hier volgt de gevraagde beschrijving van de **« Beechcraft 35 Bonanza»**. De andere die je vraagt is, voor zover we kunnen lezen, die van een Beech « 185 ». Dit toestel kennen we echter niet. Als ik verkeerd lees, geef dan nogmaals precies op, wat je bedoelt. O.K. ?... De « Beech-Bonanza » is een sport en toerisme-toestel voor vier personen. Het is een vrijdragende laagdekker, uitgerust met de zgn « Butterfly Tail ». Dit zijn staartvlakken, die enkel uit horizontale vlakken bestaan, sterk in V-stelling, en waarbij het vertikale of kielvlak en het richtingsroer geheel ontbreken. De motor van het vliegtuig is een « Continental » van max. 185 P. K., die een « Beech » tweebladige, bestuurbare schroef aandrijft.

Romp en vleugels van het toestel zijn geheel in metaal gebouwd. De inrichting van het vliegtuig bestaat uit een gesloten kajuit, met twee keer twee zitplaatsen achter elkaar. De twee voorste zijn gescheiden, de achterste vormen één doorlopende bank. Er is dubbele besturing. Er zijn twee bagageruimen en verder is er nog plaats voor reisgoed achter de zitbank. De uitrusting is heel volledig, en omvat onder meer radio en alle navigatie instrumenten.

De gegevens voor het toestel zijn als volgt :

Afmetingen : spanwijdte 10 m. ; lengte 7,67 m., hoogte 2 m.

Gewicht · leeggewicht 717 Kgr. ; lading 486 Kgr. ; totaal gewicht 1203 Kgr.

Prestaties : maximum snelheid 296 Km.-u.; kruissnelheid 272 Km.-u. ; hoogtegrens 5485 m. ; vliegbereik 1207 Km.

Momenteel hebben we hier in België twee Beechcraft Bonanza's op ons burgerlijk vliegtuigen-register staan. Het zijn de 00-FUN, die behoort aan de « Cogea » te Brussel en de 00-MPH, toebehorend aan de N. V. Manta te Opwijk.

Het is inderdaad erg bevreemdend voor een Nederlandse Maatschappij dat ze aan een landgenoot een brochure zendt in... het Frans ! Of zou al haar propagandamateriaal in vreemde talen zijn ? ?

Fijn, dat je met rechtstreeks te schrijven aan vliegtuigfabrieken zo'n succes hebt gehad ! Vergeet nu echter niet, die firma's ook eens te bedanken !

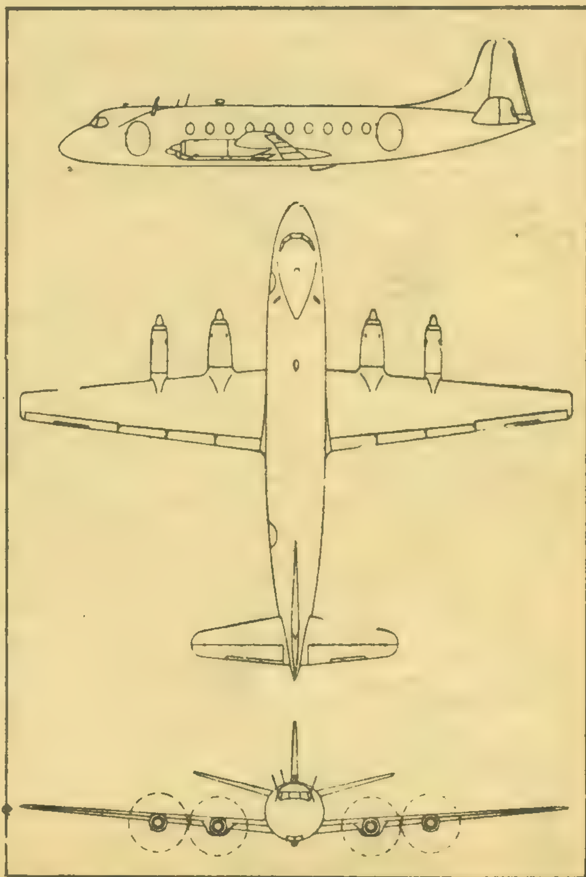
Dat er de laatste weken bij sommige maatschetsen in « Robbedoes » teksten ontbraken, is te wijten aan een technische fout ! We zullen over die vliegtuigen nog wel eens het nodige zeggen.

METEOR te B. — Meteor F. Mk. 1, uitgerust met twee Rolls Royce Welland-eenheden. — Meteor F. Mk. 2, uitgerust met twee DH Goblin-eenheden. Slechts één toestel gebouwd ! — Meteor F. Mk. 3, Twee R. R. Derwent 1-eenheden. Enkele toestellen werden echter met de Welland uitgerust ! — Meteor F. Mk. 4, Twee R. R. Derwent 5-eenheden. — De door jou genoemde Meteor M5K bestaat niet ! Waarschijnlijk een verkeerde schrijfwijze voor Mk. 5 ?

Vlieger BOB.

ONS MAATSCHETSENHOEKJE

VICKERS VISCOUNT 700

We geven hierbij een nieuwe maatschets van dit toestel. Het duurt niet zo heel lang meer voor dit toestel in lijndienst komt. - Spanwijdte 28,65 m. Totaal gewicht 21.772 Kgr. Kruissnelheid 528 Km.-u. Passagiers 40.

(Maatschets Copyright Aeronautics.)

Quasimodo

IJ had geen andere naam dan « Quasimodo ». Hij was een vondeling en hij had nooit zijn ouders, broers, of andere bloedverwanten gekend. Hij was afzichtelijk lelijk en dat wist hij. Daarom ontvluchtte hij zoveel mogelijk andere mensen en hield hij zich met niemand op. Een woning had hij niet en daarom huisde hij altijd in de O. L. Vrouwentoren te Parijs.

Hij kende geen vak en zijn enige bezigheid bestond in het luiden van de klokken. Iedere dag zorgde hij er voor, dat de bronzen stemmen van de beroemde klokken over de stad wegdreven en door het zware geluid was hij stokdoof geworden.

Toen men hem gevangen nam, wist hij zelf niet goed waarom hij gearresteerd werd. Maar algemeen werd beweerd, dat hij deelgenomen had aan een oproer en daarbij had hij zich trouweloos en onvaderlands gedragen tegenover de gerechtsdienaren van Zijne Majesteit de koning.

Vanwege dit misdrijf moest hij voor het Hoge Gerechtshof verschijnen en gewoonlijk betekende dat, dat men van daar naar de markt werd gevoerd om onthoofd te worden.

Quasimodo werd door een bevelvoerende officier, aan het hoofd van een detachement soldaten, in hechtenis genomen. Hij werd overmand en gekneveld. De lederen riemen drongen tot bloedens toe in het vlees van de ongelukkige en tussen een dichte haag van hellebaardiers en haakbussen werd hij naar het gerechtshof geleid. Onderweg werd hij van alle kanten bespot en aangegaapt. Iedereen schold hem uit en zijn begeleiders niet het minst.

Hij werd aan een kruisverhoor onderworpen. Dat deed men maar voor de vorm. De ambtenaar van het Openbaar Ministerie, meester Florian Barbedienne, die het onderzoek leidde, was evenals Quasimodo, zo doof als een pot.

Quasimodo hoorde en begreep geen enkele vraag. Hij wist niet eens wat ze van hem verlangden en gaf telkens verkeerde antwoorden. Meester Barbedienne kreeg de indruk dat de beklaagde hem voor de gek hield. Daarom veroordeelde hij hem alvast tot een zware geldboete en tot twee uur prijken aan de schandpaal. Daarbij werd Quasimodo veroordeeld tot een openbare afstraffing.

Dit verdict moest direct uitgevoerd worden en daarom werd de arme Quasimodo op een open kar gezet en weer tussen twee rijen hellebaardiers en haakbussen naar de markt gereden waar de schandpaal stond. Een nieuwsgierige menigte stond rond de paal te kijken. Het volk zag dat soort vertoning graag en toen de mensen vernamen, dat het Quasimodo, de klokkenluider van de O. L. Vrouwekerk was, steeg het gejoel ten top. Toen men de markt opreed viel een hagel van scheldwoorden op de mismaakte man neer en toen Quasimodo op het rad werd vastgebonden, steeg het sarcasme en de waanzin ten top.

Toen men zijn rug en bijgevolg z'n bult ontblootte was het precies of het volk gek werd. Plotseling begon het rad langzaam te draaien. De beulen sloegen op de misvormde rug en de toeschouwers huilden als halve wilden. Het was een onbeschrijfelijk lawaai.

Quasimodo hoorde niets, maar hij zag alles. Hij « voelde » de haat van het volk. Hij las het van hun aangezichten. Hij voelde de harde slagen op zijn weerloos lichaam neerkomen en hij wist niet waarvoor.

Eindelijk hielden de slagen op, maar dat was nog niet het einde van de marteling. Nu moest hij nog twee uur aan de schandpaal staan in de hitte van de zon. Hij werd overgeleverd aan de spotlust van het volk. Zij lachten hem niet uit, maar spuwden hem in zijn gezicht en smeten met stenen.

Quasimodo hield vol en beet op zijn tanden. Zijn keel was droog en de hitte werd ondragelijk. De koorts overviel hem en met een beverige, medelijdende stem vroeg hij om te drinken. Men kon hem dat moeilijk weigeren. Wie bezat de moed om een paar druppels water te weigeren aan een gemartelde, die te branden hing in een onbarmhartige zon? Tussen de razende menigte moest toch wel iemand zijn met een gevoelig hart, minder hard dan de anderen Het was maar een kleine moeite om de smeekbede van deze ongelukkige te verhoren.

En toch was er niemand.

Quasimodo vroeg opnieuw om te drinken. Telkens herhaalde hij zijn vraag : — drinken — drinken, smeekte de ongelukkige en keek met het ene oog naar de gezichten aan de voet van de schandpaal.

Maar niemand wilde zijn vraag horen, niemand luisterde.

Men was bang voor hem. Het volk vreesde hem. Hij luidde de klokken en die bronzen stemmen waren niet altijd even welkom bij de Parijzenaars. Men geloofde, dat hij een tovenaar en een heksenmeester was en door zijn afzichtelijk uiterlijk werd hij nog meer gevreesd. Niemand gaf hem te drinken.

Het volk begon weer te joelen en het gehuil kaatste tegen de muren omhoog. Quasimodo kon niet meer spreken. Fluisterend smeekte hij nog altijd om te drinken. Hij voelde het leven uit zijn misvormde lichaam wegvloeien en het werd dof in zijn gepijnigd hoofd.

Plotseling zweeg het volk.

Quasimodo bezat bijna de kracht niet meer om te kijken. Voor de laatste keer deed hij zijn oog open en zag hij hoe een meisje zich een weg baande tussen de toeschouwers. Hij schrok en keek. Hij trachtte iets te verstaan. Zijn verstand begon te vervagen. Toen keek hij voor de laatste keer en begon te begrijpen.

Een mooi, fris jong meisje kwam naar hem toe. Zij was niet bang voor de dreigende menigte. Zij zette haar smal voetje op de ladder, die naar de schandpaal leidde.

Quasimodo hield zijn adem in. Hij zag niemand anders meer dan de gestalte die naar hem toekwam. Toen zag hij de kruik in haar hand. Een kruik met water. Een kruik om uit te drinken !...

Hij zag ploseling de kruik voor z'n lippen. Hij zag niets anders meer dan de kleine hand en de kruik. Hij reikte zijn lippen, die gebarsten en verdroogde lippen naar de hals en hij dronk met gulzige slokken de koele drank.

En toen gebeurde er iets geweldigs.

In dat droge oog, dat nooit gehuild had, in dat oog, dat gloeide van de koorts en van de wanhoop, begon plotseling een gevoel van dankbaarheid te schitteren. En dat gevoel veranderde ineens de uitdrukking van dat verminkte gezicht. Het werd menselijk, lijdend en schoon.

Iedereen zag hoe zich in dat ene oog een grote traan vormde, hoe zij aan de ruwe oogwimpers bleef trillen en hoe zij langzaam over dat pijnlijk vertrokken gezicht van de gemartelde rolde.

Het joelende, schreeuwende volk, dat enkele ogenblikken geleden als bezetenen te keer ging, kon dit tragische schouwspel niet langer aanzien. De toeschouwers klapten in de handen. Mannen schreeuwden. Vrouwen begonnen hardop te bidden. Kinderen begonnen in koren te zingen. Een kreet, — de wondere kreet van een bewogen en ontroerde Parijse bevolking galmde over de markt. Het groeide werd voller en deed hart en zinnen trillen. Het werd een triomfkreet !

Quasimodo was doof. Quasimodo was scheel. Maar met dat ene oog zag hij alles, begreep alles en voelde alles !

Zijn gewonde lippen, zijn gezicht, dat door de marteling nog afzichtelijker was geworden trok zich samen tot een verschrikkelijke kramp, een kramp die een glimlach probeerde te zijn.

Het was de eerste keer, dat hij glimlachte !

En ondanks dat afschuwelijke gelaat, had die glimlach iets menselijks !

V. HUGO.

HUP ROBBEDOES

OPGERUIMD STAAT NETJES!

Flip smoest wat met zijn clubmaats.

— Op normale doelschoten heeft Fred een te goeie kijk. We moeten hem zien te verrassen.

Er wordt dan veel hoger gemikt. De meeste doelschoten scheren nu de deklat.

Fred springt wat hij kan en houdt, wat te houden is. Hij ziet er nu ook geen graten in, om het leer tot hoekschop te tippen of te stompen. Weg is weg! Bij een verraderlijk hoge bal hangt hij zelfs aan de dwarslat om toch maar zeker te zijn, dat het schot hem niet foppen zal.

Het lijkt wel, of Fred niet te verslaan is. Warom weer klassieke aanvallen, waarbij alle spelers van ons elftal gemoeid zijn. Zo kan een heuse aanval worden opgebouwd.

Daar heb je zo'n poging... Een kluwen spelers voor de doelmond, wachtend op een snijdende voorzet... Hoog wordt door René een juweel van een hoekschop voor doel geplaatst. Drie, vier man springen op om er hun hoofd onder te zetten. Maar Fred is er als de kippen bij. Een hoge sprong en zijn uitgestoken vuist bokst het leer over de zwevende koppen weg.

Weg is die bal!

Wat later breekt Robje door de verdediging heen, stormt op doel af. Maar Fred loopt juist op tijd uit en wipt met zijn voet de bal voor de snelle Rob weg.

— Goed, Fred! Maar jij als doelwachter moet dergelijke standjes niet teveel met je voeten opklaren.

» Je handen, jongen, altijd je handen!...

Weer een gevaarlijke aanval.

Fred stopt de bal, loopt een pas of vier, laat de bal stuiten, weer twee stappen.

Zijn uittrap is echter al heel ongelukkig. Die is duidelijk voor Paul bedoeld, maar de bal krijgt niet voldoende hoogte en draait af!

— Dat is geen keepen, verwijt ik hem weer een ogenblik later.

Inderdaad ontzet Fred met zijn voet, maar zijn schot gaat loodrecht de hoogte in!

Bij een doelschop legt Fred de bal op de hoek van het doelgebied, neemt zijn aanloop en trapt weg naar zijn rechtervleugel.

— Goed zo, Fred! Uittrappen zoveel mogelijk naar de vleugels en laat het dan echte voorzetten zijn.

Wat later geeft de back de bal op, omdat de voorspelers zoveel verder naar voren staan.

Fred loopt zijn reglementaire vier passen, dan even een tikje met de bal op de grond en vanaf de rand van het strafschot-gebied knalt het schot.

Weer een aanval.

Fred kan stoppen, maar zowel de midvoor als een binnenspeler zitten hem op de huid.

Kalm gooit Fred de bal naar Domien, een van zijn achterspelers.

— Mensenkinderen, eventjes stoppen, zucht hij. Even tijd om op adem te komen!...

FRANK.

UITTRAPPEN

DE KLASSIEKE MANIER: DE BAL LIGT OP DE HOEK DER 6 METER-LIJN.

DE ACHTERSPELER GEEFT AAN DE DOELVERDEDIGER...

NIET MEER DAN VIER STAPPEN EN DAN DE BAL LATEN STUITEN.
UITTRAPPEN OP DE RAND VAN HET STRAFSCHOTGEBIED.

GOED

FOUT

ONTZETTEN MET DE HAND.

722

BUIGEN EN STREKKEN DER BENEN, TERWIJL JE OP JE TENEN STAAT. — Handen op de heupen, benen tegen elkaar. Op je tenen. Verder de voeten niet meer bewegen.

732

OP JE RUG LIGGEND MET GESTREKTE LEDEMATEN OVEREIND KOMEN. — Hierbij gaat beurtelings rechterhand naar linkervoet en omgekeerd

OPWIPPEN OP EEN BEEN, TERWIJL JE HET ANDERE GESTREKT NAAR VOREN GOOIT. Zorgen dat het goed gelijk gaat!

178

712

DRAAIENDE BEWEGING MET HET HOOFD en erop 'n zware last.

OP HET NIPPERTJE...

De Thunderbolt schoot in duizelingwekkende snelheid omlaag naar de startbanen.

Jaak stond naast me en volgde door zijn verrekijker de bewegingen van het vliegtuig. Toen schreeuwde hij :

— Maar, hij heeft het landingsgestel niet uitgetrokken !

Op hetzelfde ogenblik begon ergens in de omgeving van de hangars een sirene te loeien. Een grote tankwagen schoot over het vliegveld. Er was iets niet in de haak !

Het reactie- of straalvliegtuig scheerde rakelings over de daken, trok zich weer op, dook nogmaals omlaag en maakte eindelijk een buiklanding. De romp schroeide met een snelheid van tweehonderd kilometer per uur alles weg wat in zijn baan kwam.

— Brand ! De Thunderbolt brandt !

Inderdaad ! Het toestel stond in brand. Wij holden als gekken naar het toestel. Het was een hel ! De tankwagen raasde in een kunstmatige stofregen gehuld voorbij en verdween in de vuurgloed. Op slag weken de vlammen terug.

Een paar mannen klommen in de cockpit en trokken de piloot en zijn medepassagier uit het toestel, terwijl weer anderen met kleine sproeiertjes een fijne stofregen om het brandende vliegtuig legden. Ook hier weken de vlammen onmiddellijk terug.

Vijf minuten later was de brand geblust en na een paar kleine reparaties, stond het vliegtuig weer startklaar.

Ik had een nieuwe methode van vuurbestrijding gezien. Ik klampte een van de brandweerlieden aan en vroeg om een paar inlichtingen.

De krachtige, onder druk staande waterstraal, zoals wij deze tot heden bij de brandweer hebben gekend en nog kennen, spuit een opening in het vuur en verspreidt het brandende materiaal dikwijls over een grote afstand. De waterstraal vernietigt de brandhaard maar deze zogenaamde vernietiging veroorzaakt een vonkenregen en verhoogt daardoor weer het brandgevaar. Terwijl de fijne stofregen (want onze nieuwe methode is niets anders dan een stofregen) over een brede oppervlakte het vuur aantast, de vlammen neerslaat en de temperatuur van de vuurhaard snel verlaagt.

Bovendien heeft de nevelsproeier een spuitmonding van 25 millimeter terwijl de brandspuit een spuitwijdte van 65 millimeter bezit. De sproeier is dus gemakkelijker te hanteren dan de spuit.

Toen men in New York de eerste proeven nam met de watersproeier, brak een brand uit in een munitieopslagplaats.

De gebouwen stonden op het punt om de lucht in te vliegen en waarschijnlijk zouden de ontploffingen op de omliggende opslagplaatsen overslaan. Het dreigde een catastrofe te worden.

Twee mannen van de demonstratieploeg stonden in de buurt. Zij braken de deur van de loods open en met de sproeiers in de hand, baanden zij zich een weg naar de vuurhaard.

De brandweermannen schreeuwden hen toe, dat zij moesten vluchten, maar de twee mannen sloegen geen acht op de waarschuwing.

En plotseling zagen wij het wonder voor onze ogen gebeuren. De beide mannen hadden de gevaarlijke brand in een oogwenk geblust en daardoor niet alleen honderden, maar duizenden mensenlevens gered. Dat was de overwinning van een nieuwe techniek !

X. SNOECK.

AANVAL IN BIRMA

EEN GRIJZE NEVEL HANGT OVER DE BAAI VAN ALONG. ZE IS BEZAAID MET KLIPPEN, PUNTIGE ROTSEN EN TALRIJKE EILANDJES, BEGROEID MET WEELDERIGE PLANTEN HET GETIJ HEEFT HEEL WAT WRAKSTUKKEN NAAR DE KUST GESPOELD.

...OP EEN KLEIN STRAND LIGGEN DE LICHAMEN VAN BUCK DANNY EN ZIJN VRIENDEN. ZIJ ZIJN OP GELUKKIGE WIJZE AAN EEN GROOT GEVAAR ONTSNAPT...(1)

(1) ZIE : "DE ZWARTE DRAAK".

W... WA... WAAR BEN IK?... WAT IS ER GEBEURD? OH ! IK BEN GERADBRAAKT... BRRR... WAT HEB IK HET KOUD !

JA!... NU BEGIN IK MIJ IETS TE HERINNEREN!... "DE ZWARTE DRAAK"... DE ZEEROVERS... DE STORM!... MIJN GOD!... DE COMMANDANT!... SUSAN!... TAO!...

ZIJ VERROEREN GEEN VIN!... ALS ZE MAAR NIET DOOD ZIJN!...

J. 274. A

GOD ZIJ DANK!... HIJ LEEFT!... WAT WAS IK BANG!... STA OP, COMMANDANT!... GELUKKIG!... HIJ DOET ZIJN OGEN OPEN!...

PFF!... IK BEN GERADBRAAKT. BLIJ, DAT JE NOG HEEL BENT. HOE IS HET MET DE ANDEREN?

IK GA EVEN KIJKEN!...

KEREL, HOU OP! IK HEB AL GENOEG WATER GESLIKT!..

COMMANDANT, DAT WAS EEN GOED IDEE OM ONS AAN ELKAAR VAST TE HOUDEN OP HET MOMENT VAN DE SLAG!

GOEIE GOD!... SUSAN VERROERT ZICH NIET!... IK PAS AL TIEN MINUTEN DE KUNSTMATIGE ADEMHALING TOE.

ZIJ BEWEEGT!... GOD ZIJ DANK!... ZIJ IS GERED!

J. 274. B

EVEN LATER.
NAAR HET SCHIJNT ZIJN WIJ DE ENIGE OVERLEVENDEN!.. WAT KWAM DIE WATERHOOS OP TIJD!
IN AFWACHTING MOETEN WIJ UITKIJKEN!
IK ZIE NERGENS EEN SCHIP EN OOK GEEN LEVEND WEZEN OP DIE EILANDJES!

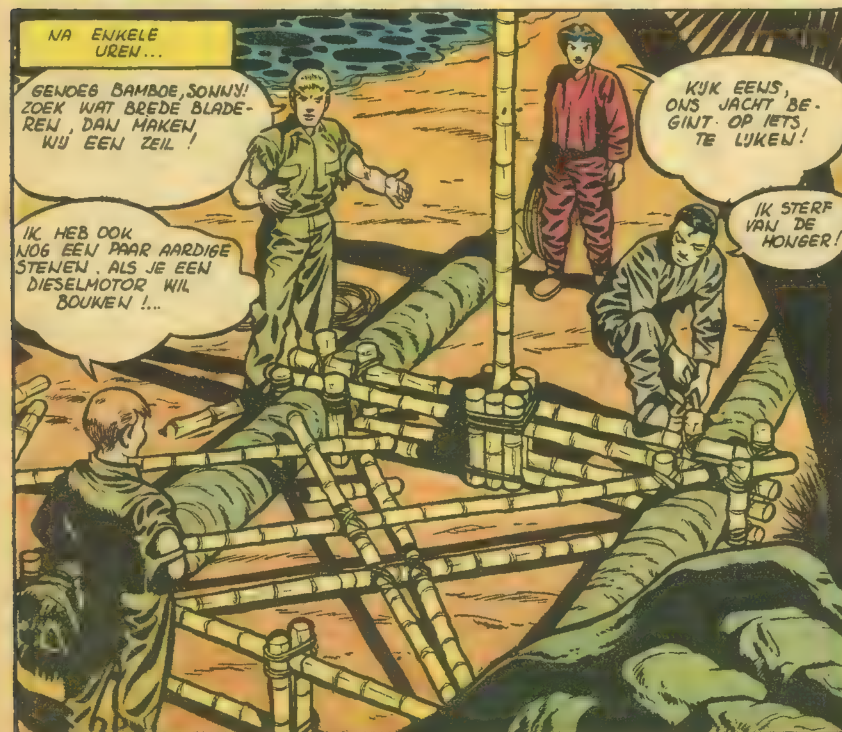

DE TOESTAND IS KRITIEK!... WIJ HEBBEN GEEN WAPENS EN GEEN VOEDSEL MEER!
EN ONZE PLANNEN?
DAT IS WAAR OOK! WAAR ZIJN DE PLANNEN?

HIER ZIJN ZE! ONBESCHADIGD!... ZIJ ZIJN TEGEN VUUR EN WATER BESTAND!
NU IS HET ZAAK OM ZE IN SOESJOW TE KRIJGEN!

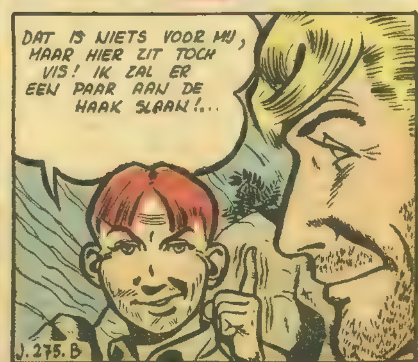

WIJ ZIJN IN DE BUURT VAN HET EILAND WAAR MORGEN DE DUIKBOOT OP ONS WACHT! WIJ MOETEN TIJDIG OP DE AFGESPROKEN PLAATS ZIJN! (1)
DIE KAART IS NAAR DE BLIKSEM!... ER STAAT NIETS MEER OP!
TOCH WEL!... DAAR LIGT KAO-KIANG!... WIJ ZIJN ERGENS DICHTBIJ IN DE BUURT!
MAAR WIJ MOETEN VERSCHILLENDE ZEEENGTEN OVERSTEKEN!...
(1) ZIE "DE ZWARTE DRAAK"

ALS WIJ EEN VLOT BOUWDEN!.. DAN VAREN WIJ VIA DE VERSCHILLENDE EILANDJES NAAR KAO-KIANG!...
WAARMEE MOETEN WIJ EEN VLOT BOUWEN? WIJ HEBBEN GEEN WERKTUIGEN!...

WAAROM GEEN ZEPPELIN OF EEN STOOMSCHIP?
TOCH HEEFT ZIJ GELIJK!... DE STORM HEEFT HEEL WAT BOMEN ONTWORTELD! WIJ BINDEN ZE AAN ELKAAR MET LIANEN!
DE ZEE IS KALM EN HET HOEFT MAAR EEN EENVOUDIG VLOTJE TE ZIJN!
J.275

NA ENKELE UREN...
GENOEG BAMBOE, SONNY! ZOEK WAT BREDE BLADEREN, DAN MAKEN WIJ EEN ZEIL!
KIJK EENS, ONS JACHT BEGINT OP IETS TE LIJKEN!
IK HEB OOK NOG EEN PAAR AARDIGE STENEN. ALS JE EEN DIESELMOTOR WIL BOUWEN!...
IK STERF VAN DE HONGER!

IK OOK!
EN WIJ HEBBEN NIETS!
WIJ ZULLEN HET MOETEN DOEN MET WAT FRUIT EN SCHELPEN!

DAT IS NIETS VOOR MIJ, MAAR HIER ZIT TOCH VIS! IK ZAL ER EEN PAAR AAN DE HAAK SLAAN!...
J.275.B

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen). De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 14 December tot einde Maart :

VOOR NEDERLAND : Fl. 4.

VOOR BELGIE : Fr. 64.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21, Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

Er zijn inderdaad vooruitziende rakkers ! Het bewijs ?... Schreef Snuffel laatst niet, dat knollen meestal EEN MAAND moeten wachten, eer ze de grond inkunnen ? Wel, om niet te laat te komen voor Sint Nicolaas, knolden pientere rakkers één maand voor de grote gebeurtenis hun Sint Nicolaasknollen ! Je begrijpt, dat deze vooruitziende vrienden hiermee de ereplaatsen veroveren in deze knollentuin. Dank zij hèn kunnen we met een echte Sinterklaastuin uitpakken ! Een aansporing tevens voor de anderen om op die manier te denken aan Kerstmis, Nieuwjaar, Driekoningen, enz.

Voorop stapt **PALLIETERKEN** uit **Deinze**, die èn zijn schrijf- èn zijn tekentalent, al oefenende in onze knollentuin, tot benijdenswaardige hoogte bracht : een compliment, dat Snuffel nog maar weinig rakkers heeft kunnen geven !

SINTERKLAASAVOND, 5 December 1950

(Mijmeringen bij een warme stoof...)

't Is koud en stil... In de grauwe mist, hemel beginnen de eerse vriendelijke sterretjes hun nachtelijke wandeling, en ginds diep aan de horizont hangt de schele manekop met zijn wijnrood bevroren wangen naar boven te loeren. Uit enkele zwartverkleurde bomen zweeft 'n donzig sneeuwvlokje naar beneden. De aarde ligt wit ingepakt op haar gemakjes te sluimeren.

In de hoge hemel begint de brave Sint zijn ronde. Samen met z'n Langoor en de goede zwarte Pieter springt hij van ster tot ster om ten slotte in de witte donzige sneeuwvlaag onzer aarde te belanden, daar ergens in Vlaanderen, waar de braafste kinders van heel de wereld wonen. Weer begint zijn jaarlijkse ronde... voor de zoveelste keer. De goede Sint is oud en grijs geworden. Van rheumatiek in de benen echter geen sprake ! De ezel

hinnikt blij en maakt 'n zotte ezelsprong door de inktzwarte lucht. Piet wipt verschrikt op. Bijna lag alle speculaas uit de mand op de ezelsrug aan stukken !

Dat zotte spel van Langoor is goed te begrijpen, als ge u herinnert, dat de Heilige Man verleden jaar zijn reis per vliegtuig deed en onze vierpoter dus in de hemelse stal bleef. Toen is er echter 'n panne aan de moteur gekomen ! Ze hebben alle twee, Sint en Piet, moeten springen ! Piet die van de slimsten niet is, heeft bij de harde aanraking met de grond nog een zijner zwarte benen gebroken ook ! Gelukkig is Sinterklaas toen in 'n boom blijven hangen. 'n Gewillige werkman, die van de stad kwam, heeft hem zonder ongelukken op vaste grond geholpen. De engelen hebben heel wat werk gehad om die grote scheur in zijn kostelijke bisschopsmantel zo dicht te naaien, dat z'er op aarde niets van gezien hebben.

Sinterklaas vond, dat hij te modern aan 't worden was. Daarom klinkt opnieuw het lustig « ia ! ia ! » door de bevroren lucht, zoals het reeds klonk lang, lang geleden, toen ik « Robbedoes » nog ondersteboven vasthield om hem te « lezen » en nog niet wist, dat zwarte Piet in de grond van z'n hart eigenlijk 'n heel brave vent is en die roeden enkel maar dienen als... als 'n soort camouflage (er zijn immers van die niet brave kinderen hé, ge weet wel, die soms stout zijn en ja...) !

Voorzichtig stapt 't gezellige drietal over het ondergesneeuwde Vlaanderen en 't allenkante dromen brave kinderen over de hemelse gaven die de Heilige Man voor hen van ginder hoog meebracht. Dat er nu ook enkelen zijn met ongerust geweten (wegens de steen die zo plots « van zelf » in de ruit vloog en de honderd strafregels, die ze « onverdiend » kregen). Och ja, hoe was je zelf in je dreumestijd hé, Heilige Man ? Daarbij, die hemels genegen glimlach in de volle zilveren baard doet het onbetrouwbaar grijnslachen op des Pieters wezen volledig te niet.

De hemel staat groots boven de wereld : 'n zwarte mantel met gouden flonkersterren erop genaaid. De maan ziet bleek en schijnt naar 't zachte bed te verlangen. Aai mij .. wat 'n lui geeuwersgezicht !...

En over de donzige sneeuw klinkt het gemoedelijk « ia » van de grauwe Langoor. De ronde is nog verre van ten einde !...

PALLIETERKEN uit Deinze.

SATANTA 28.555 uit **Evergem** blijft meer in de gewone stijl, maar weet toch sfeer te scheppen.

KLAASAVOND

Het is 5 December : Klaasavond ! Buiten blaast de scherpe Noordenwind en de sterren pinkelen in een koude vrieslucht. Maar in ons huizeken is het warm en gezellig. Vader zit in zijn zetel naast de blozende kachel, rookt een pijpje en leest de krant. Moeder en grote zus zitten aan de andere kant en stoppen kousen. Ik zelf zit aan tafel een kleurige landkaart te tekenen, terwijl onze drie jongste gastjes naast mij braaf platen kleuren en kralen aanrijgen. Geen wonder, dat onze kleintjes zo zoetjes blijven, want zij verwachten alle ogenblikken Sinterklaas !

Opeens horen wij gestommel aan de voordeur. Mieke en Joske springen naar Moeder toe en Janneke, ons jongste, kruipt gauw op haar schoot. Ik mag de hoge bezoekers binnenlaten. Daar komt de Sint in de woonkamer. Zijn zilveren mijter en gouden staf schitteren in het lamplicht. Een wijde, rode mantel hangt over zijn lang wit kleed. Een grijze baard omkranst zijn gezicht en zijn ogen lachen vriendelijk achter zijn bril. Sinterklaas wordt op de voet gevolgd door Zwarte Piet, wiens blekkende ogen lelijk in het rond loeren.

De Heilige Man vraagt of de kleintjes braaf zijn. Op vaders bevestigend antwoord begint de Sint dan lekkers en speelgoed uit te delen. Mieke krijgt een pop, een wagentje en naaigerief. Voor Janneke is er een hobbelpaard en een trom, voor Joske een bouwdoos en een schildersdoos. Ik zelf krijg een boekentas en schoolgerief, en grote zus een lederen damestas ! Vader en moeder worden ook niet vergeten. Vader krijgt een kistje sigaren en moeder een paar warme huispantoffels. Verder is er nog een heleboel speculaas, marsepein, chocolade, spekken en oranjeappels voor ons allemaal. Nu moeten de kleintjes de brave Kindervriend bedanken. Mieke zingt een Klaasliedje, Joske draagt een gedichtje voor en Janneke bidt met bevend stemmeke een Weesgegroetje !

Dan vraagt Zwarte Piet, of er niemand

in de zak moet en daarbij loert hij lelijk naar mij ! Gelukkig doet Sinterklaas hem gauw zwijgen. De kleintjes krijgen nog een kruiske van de Sint, die zegt, dat hij nu verder moet om nog veel andere brave kindertjes te gaan belonen.

Als de Heilige Man vertrokken is, beginnen de kleine gasten te tateren en te vertellen, dat het klabettert. Ze spelen heel de verdere avond met hun nieuw speelgoed en Moeder moet de snoeperij in de kast stoppen. Anders zouden ze zich ziek smullen !

SATANTA 28.555 uit **Evergem.**

Natuurlijk moet ook de fantasie haar rechten hebben. Daar zorgt **BILL-WEST** uit **Boortmeerbeek** voor. Eervolle vermelding voor andere knol !

SINTERKLAASAVOND IN HET ROBBEDOESHUIS

Alle leden van het Robbedoeshuis zaten rond de kachel, want het had hard gevroren.

Het was bijna tien uur, toen er plots op de deur gebonsd werd. Robbedoes deed open, en de goede Sint kwam binnen, beladen met geschenken !

Robbedoes kreeg een prachtig polshorloge, de Baard en de Kale ieder een mooi Robbedoesalbum. Sjarel ontving een mooie pijp. Red Ryder en Kleine Bever een lasso en een revolver. Voor Rik Rakkers, Buck Danny en de anderen waren er een paar rolschaatsen. En tenslotte kreeg Piet een mooi doosje. Hij durfde het niet opendoen voor Sinterklaas weg was. Allen bedankten de goeie, brave Sint, die verder trok naar andere kinderen.

Toen opende Piet zijn doosje. Wat zat er in ? Een electrisch scheerapparaat ! Onze arme stakkerd huilde bijna van spijt. Toch had hij er gauw iets op gevonden. Hij ruilde met Surcouf. Die kon het goed gebruiken. Piet danste op zijn rolschaatsen de kamer rond.

Daarna ging iedereen tevreden met zijn geschenk naar huis.

BILL-WEST uit **Boortmeerbeek.**

DE WESP uit **Heist op den Berg**, als vooruitziend rakker, bleef ook niet achter ! Hij zag P. K. voor de zoveelste maal mislukken, nu als... zanger ! Enkele verbeteringen werden aangebracht, zoals je zelf wel zien zult.

SINTERKLAASAVOND BIJ P. K.

In het huis der familie Kwabbernoot was de atmosfeer gespannen. Immers, het was Sinterklaasavond en ze konden de Heilige Man ieder ogenblik verwachten ! Pietje was op zijn paasbest aangekleed. Hij stond naast de kast en loerde telkens naar de deur.

Daar bonkten drie slagen. De deur zwaaide open en... daar verscheen de Heilige Man met zijn grote baard en lange staf ! Op het zien van de Sint was Pieter wat geruster. Maar toen ook de zwarte knecht zich vertoonde, gilde hij zo hard, dat de buren hem een week daarna nog scheef aankeken.

De Sint wendde zich tot Pieterman en vroeg :

— En vriendje, ben je braaf geweest ?

Pietje's kop knikte heftig van ja, terwijl hij begerig lonkte naar de gevulde zak die de Sint naast zich had staan.

— Wel Piet, hernam de Sint, omdat je braaf geweest bent, krijg je aanstonds een verrassing, maar dan moet je eerst en liedje zingen !

Piet knikte weer heftig ja en zette een keel op. Het leek veel op het gebrul van een tijger. Daarna werd het 't janken van een hond, het klom op tot het geluid van een kat in doodsgevaar om te eindigen in het gehuil van een wolf...

Toen Piet zijn dichtgeknepen ogen weer durfde opendoen om naar de verrassing te kijken, zag hij geen spoor meer van de Sint, diens knecht of van de goed gevulde zak !

Verbaasd wende hij zich tot vader en vroeg :

— Va, waarom heeft de Sint nu niets gegeven ?...

DE WESP uit **Heist op den Berg.**

Tot slot een stemmingsknolletje van **DE VLAAMSE LEEUW** uit **Rumst**, die er zo goed zijn best op deed en een P. K.-knol van een Nederlandse rakker : **STIJGENDE HAVIK 30.618** uit **Amsterdam**, voor andere knol eervolle vermelding.

EEN NOVEMBERDAG

Zware, zwarte wolken drommen boven in de mistige vuile hemel voorbij... Moeizaam wringt een niet zichtbare zon haar bundeltje licht, door die ruige, zwarte wolkenversperring...

't Is November...

Een sijpelende motregen zijgt neer en

Een nageknold tekeningetje door SABU 27.909 van « De Artevelden » uit Destelbergen.

plakt op de natte, ruwe kasseien vast... Soms hoor je het snelle klepperen van klompen, het rijden van een kar, doch alles sterft stilaan weg...

Het motregenen houdt op, maar nu slaat een hevige regenvlaag neer. De regen zwiept en spat op de straatstenen uiteen. Hagel tokkelt en roffelt op de vensterruiten...

Alles is droef... 't Is November...

Kijkt ! Kijkt naar de velden... 't Is al modder en plassen alles wat ge ziet. Waar is de schoonheid van de voorbije zomer ?

Het geel-gouden wuivende koren heeft plaatsgemaakt voor dorre, afgepikte, korte stekels.

Intussen is de regenbui geluwd en het najaarszonneke werpt een waterig licht over de droeve, verlaten velden !...

DE VLAAMSE LEEUW uit **Rumst.**

P. K. ZOEKT WERK

P. K. slenterde naar een kiosk, kocht een krant en ging op een bank zitten om de advertenties na te kijken.

— Automonteur, mompelde Piet, Kippenlaan 13, bij Rood. Hum....13 is een ongeluksgetal ! Niet doen !...

En zo keek Piet verder.

— Niets !... zei hij na een tijdje hardop en keek wanhopig om zich heen.

In de verte zag hij een net geklede heer lopen, die zoekend rondkeek.

— Aha !... zei hij, toen hij Pietje zag zitten, zoek je werk ?...

Piet knikte.

— Wil je dan monteur worden bij Rood in de Kippenlaan 13 ?

Of onze Kwabber ook opkeek !

STIJGENDE HAVIK 30.618 uit **Amsterdam.**

Kareltje door SITTING BULL uit Rumst.

Tekenknol van DON QUICHOTTE 21.60? uit Beverloo.

Weer ziet Snuffel plots **ANNEMOONTJE** uit **Mortsel** opduiken. Ditmaal met een versknolletje. **GAROZWAPA** uit **Leuven** probeert het in het koddige, maar offert aan rijmdwang (b.v. twee laatste regels !). Eervolle vermelding voor je tekenknol. Tenslotte verdient **RAM** uit **Eisden** eveneens een eervolle vermelding voor zijn beide Allerzielenversjes.

VAN EEN WITTE BLOEM

Op een mooie lentedag
Begoten met één zonnelach
Stond een witte bloem te pronken,
Zo trots te lachen en te lonken.

Het was een witte margariet
« Kijk », riep ze, « mensen, ziet,
Hoe mooi ik ben, hoe fijn
Mijn blaren en mijn lijn ! »

Arme mooie, witte bloem !
Hoe kort was je glorie, je roem !
Een kinderhand heeft onbesuisd
Al die tere pracht vergruisd.
Hoe zielig jij te sterven lag !
Voorbij was toen de mooie dag.

ANNEMOONTJE uit **Mortsel.**

NOODLOT !

In ons knollentuingebied,
Zit onze arme Kwabber Piet,
Met 't hoofd in de hand
Een knolletje tussen de tand.

Voor hem liggen wat scherven ..
Daar zal hij straks om erven !
Het noodlot had beslist :
Piet heeft zijn worp gemist !

Hij had op een kat gemikt,
Die aan een knolletje had gelikt.
De steen had veel te zwaar gewogen,
Was tegen een venster aangevlogen !

Daar zit nu onze arme Piet !
Zijn knollen, nee, die ziet hij niet ;
Dat glasraam kost hem vijftig franken...
Is dat nu echt niet om te... janken ?

GAROZWAPA uit **Leuven.**

Een hartelijke groet aan de **Artevelden** uit **Destelbergen** een eervolle vermelding voor het vele nageknolde werk. Ik zal Sjarel eens vragen, een plaatsje over te houden voor een der tekenknollen. **De Wesp** uit **Heist op den Berg** verwijt **Blonde Tijger** uit **Staden**, dat diens tekening in afl. 553 een pikweg-knol is, zijnde een reclame van een matrassenfabriek. Intussen heeft Snuffel dezelfde rakker er al attent op gemaakt, wat eigenlijk « eigen werk » en « nagetekend » is. Blonde Tijger zal het wel begrepen hebben, maar De Wesp zijn we dankbaar voor zijn oplettendheid. Geen pikwegknollen !

Tekenden met kleurkrijt of verkeerde inkt : **Frans R.** uit **Lier**, **Zwarte Luipaard 30.024** uit **Wetteren** en **Tarzan 29.953** uit **Oudenaarde.** Jammer, maar dergelijke tekeningen kunnen nooit in de knollentuin. Zie reglement ! Verder een eervolle vermelding voor de tekenknol van **Charly-Boy** uit **Sinte Katelijne-Waver.** Jozef schreef er een keurig briefje bij. Goed werk voor een rakker van tien jaar ! Probeer met vriendjes gerust een club op te zetten, hoor ! **Witte Ruiter** uit **Oostende** deed ook keurig zijn best met zijn « defilerende soldaat ». Armen en benen zijn echter nog niet geslaagd. Toch eervolle vermelding. **Lucien Vandamme** uit **Brugge** eervolle vermelding voor tekening en grapknollen, die eigen werk zijn.

Daar verschijnt Sjarel met zijn jongste aanwinst : zijn Sinterklaaspijp ! Helaas, had de goede Sint hem ook wat geuriger tabak « gereden » !... Daarom is het goed, dat we maar het hazenpad kiezen. Tot volgende week, rakkers. Een knollenvracht groeten van het edele drietal, bizonder van jullie aartsopperplanter

SNUFFEL

De
Leeuw
van
Vlaanderen
naar het beroemde werk
van H.CONSCIENCE
Platen van Wik
Scenario van P. DURBIN

ER IS NIEMAND MEER!
DE VOGEL IS GEVLOGEN!
IK GELOOF DAT NIET! IK KEN DIT SOORT! ZE HEBBEN ZICH OP ZOLDER VERSCHANST!

...EN INDERDAAD OP ZOLDER.
GEEN STAP MEER!

GEEF MIJ DAT SPEELDING, KLEINE VLAAMSE RAT! GE ZOUDT U KUNNEN BEZEREN!

MAAR DE RAT VERDEDIGT ZICH GOED.
AI!

KOM HIER, RAT! DAT IK U VERPLETTER!

WIJ ZIJN GEEN MISDADIGERS! LAAT ONS MET RUST!
UW GELD!

HIER! DAT IS ONS GANSE BEZIT! NEEM HET, MAAR DOE ONS VERDER GEEN KWAAD!
71

de BLAUWE SPERWER

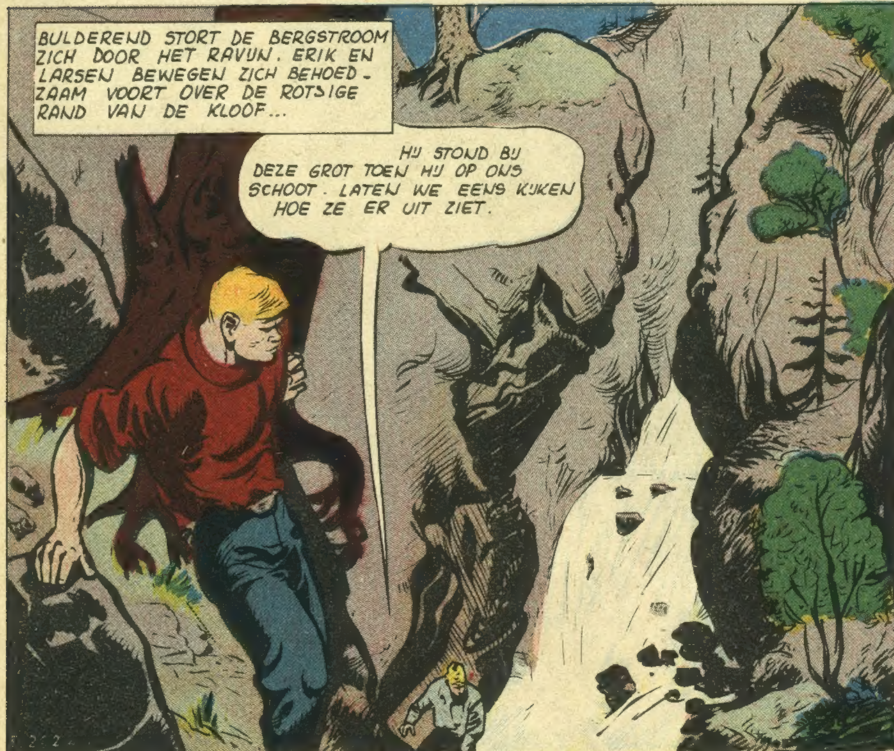
door Sirius

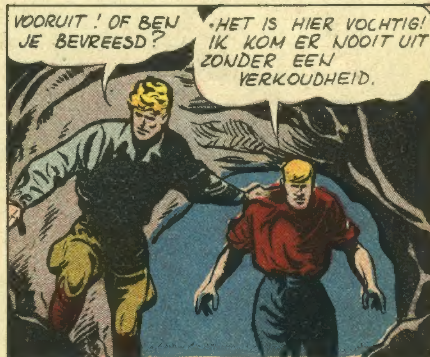
ERIK EN LARSEN ACHTERVOLGEN MARAÑO. ZE HEBBEN HEM ECHTER NIET HERKEND. HIJ SCHIET OP HEN.

De HUT is LEEG

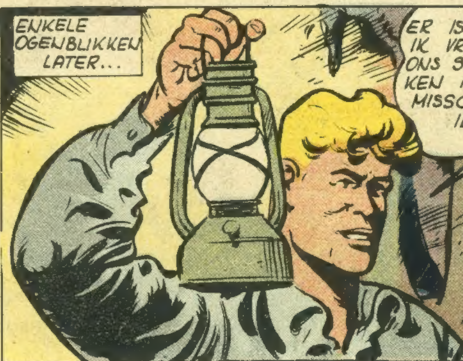

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING

IEMAND MAAKT VAN DE GELEGENHEID GEBRUIK OM VERGIFT IN DE SOEP VAN KORDAAT TE GIETEN.

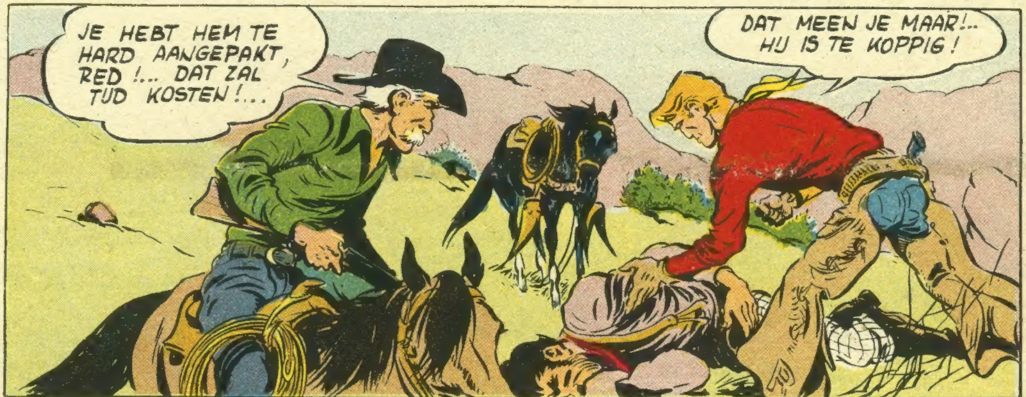
RED RYDER

by FRED HARMAN

OGENSCHIJNLIJK IS DE WOESTIJN RUSTIG EN STIL. IN WERKELIJKHEID AZEN ROOFVOGELS OP PROOI EVENALS UITGEHONGERDE INSECTEN TERWIJL ZELFS GEWETENLOZE MENSEN DOOR DE WOESTIJN DWALEN OP ZOEK NAAR BUIT.

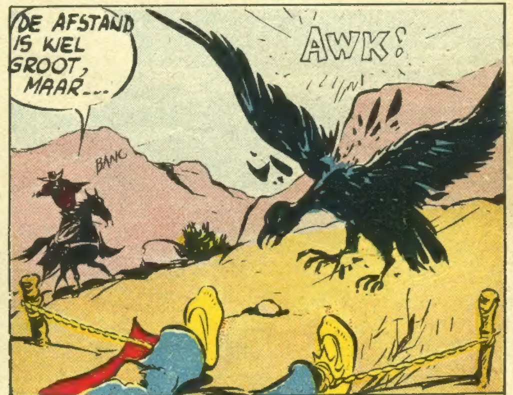

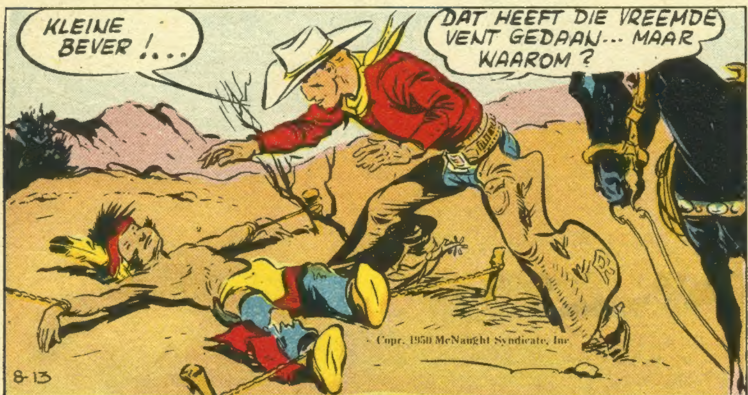

HOEDEN AF

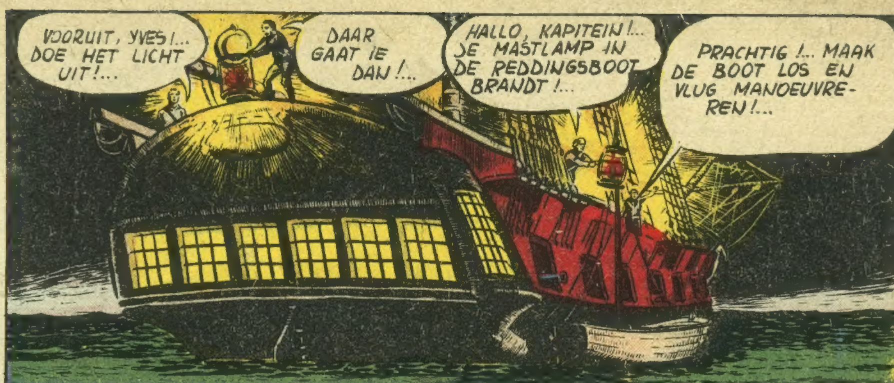
Hoe is het gebruik ontstaan om de hoed af te nemen als men iemand wil groeten? Dat kwam zo.

In de tijd, dat de soldaten nog zwaar gepantserd rondliepen, zetten zij hun helm af als zij in gezelschap kwamen van iemand; die zij konden vertrouwen. Zij deden dat dus uit een zekere beleefdheid, om te laten zien, dat zij niet bevreesd waren voor een aanval.

Later gingen de soldaten ook hun helm afzetten, wanneer zij een meerdere tegenkwamen en werd het afnemen van de hoofdbescherming dus een soort groet of saluut.

En hieruit is de gewoonte ontstaan om de hoed af te nemen wanneer wij iemand willen groeten.

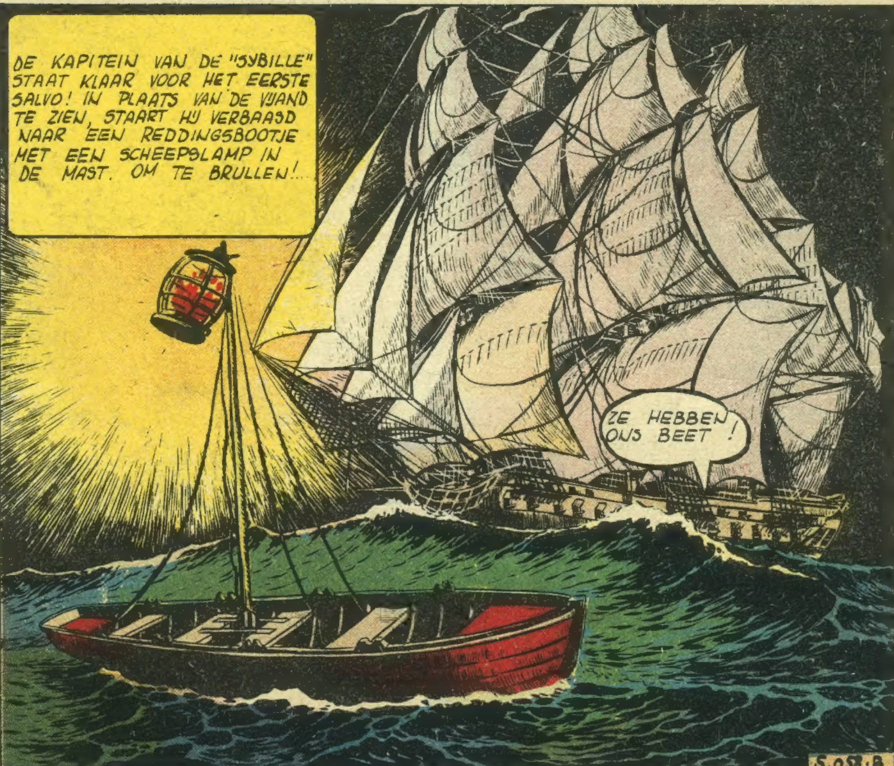

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.